

Cara Hunterová

Třetí případ inspektora Fawleyho

Mohla by to být
obyčejná rodina

Kdyby je někdo
nechtěl zabít

HOST

Není úniku

**Cara
Hunterová**

**Není
úniku**

Přeložila

Markéta Polochová

Cara Hunterová

Třetí případ inspektora Fawleyho

Mohla by to být
obyčejná rodina

Kdyby je někdo
nechtěl zabít

Není úniku

BRNO
2020

No Way Out

Copyright © Cara Hunter, 2019

Cover photos by Trevor Payne / Arcangel Images Limited
and Silas Manhood

Cover design © Penguin Random House UK

Translation © Markéta Polochová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0256-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0257-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0258-5 (MobiPocket)

Saře

Protože všichni potřebujeme spřízněnou duši

4. 1. 2018, 0:55

Kamera na přilbě, hasič Fletcher, Hasičský záchranný sbor Oxfordshire

Nehoda ve Felix House, Southey Road 23, Oxford
Záznam začíná ve chvíli, kdy v ulici zastavují dva požární vozy. Dům je obrovský. Je tma. Sirény, blikající světla.

Dispečink hasičům:

V budově se možná nacházejí osoby. Podle telefonátu na tísňovou linku mohou být uvnitř čtyři lidé: dva dospělí, dvě děti.

Velitel zásahu:

Příjem. Jdeme dovnitř. Přízemí v plamenech.

Kamera se natočí k domu. Z oken na pravé straně v nejvyšším patře stoupá hustý černý dým. V nižších podlažích jsou vidět plameny. Na ulici stojí pět nebo šest kolemjdoucích a sousedů. Je slyšet křik a další sirény. Přijíždějí policejní auta.

Hasiči vysunují žebřík, vytahují hadici, nasazují si dýchací přístroje.

Velitel zásahu posádce:

Nikdo ze sousedů neviděl nikoho z rodiny venku. Potřebuju dva lidi s dýchacím přístrojem, kteří půjdou nahoru a prohledají první patro.

Technik chemické služby:

Příjem. Tým Alfa 1 se právě chystá dovnitř.

Skleněnou výplní ve vstupních dveřích jsou zřetelně vidět plameny. Tým Alfa 1 pod Fletcherovým vedením postupuje po příjezdové cestě k domu. Přistavují k levé straně domu žebřík. Fletcher stoupá nahoru s hadicí. Tlumené hlasy, praskání ve vysílačce. Hlasité dýchání v masce. Kamera přes okenní římsu nahlíží do pokoje. Plno kouře. Baterka na helmě posvítí napravo i nalevo, osvětluje police, komodu, židli. V této části zatím nehoří, ale koberec viditelně doutná. Kamera se obrací zpátky k oknu. Záběr na hasiče Evanse, který právě oknem vstupuje dovnitř.

Technik chemické služby:

Týme Alfa 1, nějaké stopy po obětech?

Fletcher (těžce dýchá):

Ne.

Fletcher přejde ke dveřím a vyjde na chodbu. Kamera se otáčí ze strany na stranu a ve světle baterky je vidět další troje dveře a schodiště vedoucí do horního patra. Spodním schodištěm nahoru pronikají záblesky plamenů z přízemí, vzduchem poletují jiskry a prostorem stoupá nahoru ke stropu hustý dým. Další zapraskání ve vysílačce. Proud vody. Ti, kteří zůstali venku, začali hasit. Fletcher přejde k nejbližším dveřím, jsou pootevřené. Přes hustý dým stěží rozpozná plakáty fotbalistů a postel. Shrnuté přikrývky, lůžko je prázdné. Fletcher prohlédne celý pokoj a podívá se pod postel.

Technik chemické služby:

Týme Alfa 1, pro informaci, sousedi říkají, že uvnitř je zhruba desetiletý chlapec a batole.

Fletcher se vrátí na chodbu a dojde k dalším dveřím. Jsou otevřené. Kouř je tu mnohem hustší. V pokoji hoří: koberec, záclony i ložní prádlo, všechno je v plamenech. Fletcher spěchá k postýlce. Uvnitř leží dítě. Nehýbe se. Fletcher se co nejdříve vrátí do první místnosti a chlapce předá požárníku Evansovi, který čeká za oknem na žebříku. Závan čerstvého vzduchu do prostoru. Koberec se právě vzňal.

Fletcher:

Tým Alfa 1 technikovi. Nalezena jedna osoba, právě ji snázejí po žebříku. Malé dítě. Nereaguje.

Velitel zásahu:

Příjem, Alfo 1. Lékaři jsou na místě.

Fletcher se vrátí na chodbu a s ním dovnitř vejde i požárník Waites. Vydají se po schodišti nahoru. Hasiči Evans a Jones také vstoupili do domu a hledají možné přeživší. Postupují z druhé strany.

Fletcher:

Našli jste někoho?

Evans gesty naznačí, že ne. Jones má kameru s nočním viděním. Rozhlíží se kolem. Pak začne mávat. Ukazuje dolů.

Jones:

Dole někdo je — přímo pod schody.

Fletcher:

Alfa 1 technikovi. Pod schody nalezena další osoba. Mohlo by to být druhé dítě. Jdu tam.

Tým Alfa 1 schází dolů. Podlaha v chodbě hoří a všude kolem šlehají do výšky plameny. Muži zvednou tělo a vrátí se do prvního patra, kde ho předají týmu Alfa 2. Ti ho zanesou k žebříku. Náhlé zvuky exploze a hroucení trámů. Oheň pronikl do horního patra. Ve vysílačce křik na poplach. Ve dveřích ložnice jsou vidět plameny.

Waites:

Do hajzlu... Zpátky... Zpátky!

Velitel zásahu:

Všichni ven, opakují, všichni ven.

Fletcher (lapá po dechu):

Uvnitř můžou být ještě další... Jdu tam.

Velitel zásahu:

Zamítá se, opakují, zamítá se. Životu nebezpečné. Okamžitě vypadněte. Opakují: okamžitě vypadněte! Týme Alfa 1, potvrďte příjem...

Další výbuch. Vysílačka bez signálu.

Nesnáším Vánoce. Jako kluk jsem je asi rád míval, ale na to už si nevzpomínám. A později, když už jsem byl dost starý, jsem se pokaždé vytratil — hlavně se dostat z domu. Neměl jsem kam jít, ale i bloumat bezcílně po ulicích bylo lepší než sedět s ostatními v obýváku u stolu a mlčky zírat jeden na druhého. A co teprve utrpení způsobené vánočním dílem sitkomu *Jen blázni a koně*. A čím jsem byl starší, tím víc jsem tohle období nesnášel: od konce října až do ledna všude samé veselé cetky s vánočními motivy. „Počkej, až budeš mít děti,“ říkali mi, „změníš názor — Vánoce s dítětem jsou magické.“ A taky že byly. Když jsme měli Jakea, byly to kouzelné okamžiky. Vzpomínám si, jak úplně sám vyráběl překrásné papírové ozdoby — pečlivě vystříhoval soby a sněhuláky a lední medvědy. Měli jsme doma cesmínu, do vlněných punčoch jsme strkali pomeranče a po zahradě rozvěšovali malá světýlka. Vybavuju si, že jeden rok sněžilo a on seděl u okna a fascinovaně sledoval, jak se k zemi pomalinku snášejí obrovské sněhové vločky, lehounké jako pírkó. Jo, bylo to magické. Ale co se stane, když o dítě, díky kterému měly Vánoce tohle kouzlo, přijdete? Co pak? To už vám nikdo neřekne. Neporadí vám, jak se vyrovnat se svátky, které přijdou potom. Ani s těmi dalšími. Nebo s těmi po nich.

Jasně, existuje práce. Moje řešení. Jenomže dělat pol-du o svátcích je pěkně na pytel. Objeví se snad všechny zločiny, na které si vzpomenete: krádeže, domácí násilí i narušování veřejného pořádku. Všechno jsou to spíš drobné přestupky, ale ta hromada papírování, co kolem toho je! Všichni dost pijí, mají až moc volného času, a navrch jsou čtyřicet hodin denně ve společnosti svých blízkých, které by měli mít rádi, ale většinou přijdou na to, že svůj cit znatelně přecenili. Vezměte v potaz tohle všechno, k tomu přičtěte fakt, že všichni si chtějí vzít dovolenou, a je jasné, že se nám o svátcích nedostává lidí. Vlastně se vám tu dost sáhodlouze pokouším vysvětlit, proč stojím pár dní po Novém roce o půl šesté ráno v kuchyni, kde je zima jako v psírně, zírám ven do tmy, poslouchám *Radio 4* a čekám, až se mi začne vařit voda. Ve dřezu leží špinavé talíře, protože jsem se nenamáhal vyprázdnit myčku, a popelnice za domem přetékájí — prošvihl jsem svoz. Na cestičce u domu se povalují plechovky od jídla. Možná to udělala sousedovic kočka, ale mám spíš podezření na lišku, kterou jsem po ránu několikrát zahlédl na zahradě. A jestli si říkáte, co jsem dělal vzhůru v tak nekřesťanskou hodinu, hned se to dozvíte.

V rádiu začnou vysílat ranní modlitbu. Vypnu to. Bůh jde mimo mě, obzvláště takhle po ránu. Vezmu do ruky mobil a na okamžik zaváhám, ale pak číslo vytočím. Jo, já vím, kolik je hodin, ale nemyslím si, že ji vzbudím. Na noc si vypíná telefon. Jako každý normální člověk.

Podle očekávání uslyším čtyři zazvonění, potom cvaknutí a robotický ženský hlas, oznamující, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Nakonec pípnutí.

„Ahoj Alex, to jsem já. Nic se neděje. Jenom chci vědět, jestli jsi v pořádku. A že to pomáhá. Myslím ten čas na rozmyšlenou, který jsi chtěla.“

Čím to, že když mluvíte s přístrojem, i vcelku inteligentní člověk žvatlá jako pitomec? Na pracovní desce je hnědá skvrna, která tam ještě včera večer nebyla. Aspoň si na ni nevzpomínám. Začnu ji seškrabávat nehtem.

„Pozdravuj ode mě ségru.“ Pauza. „Tak to je všechno. Prostě mi zavolej, dobře?“ Slyším ticho na druhé straně. Víím, že je to nemožné, a přesto doufám, že tam je, poslouchá a zvedne to. „Chybíš mi.“

Miluju tě.

Měl bych to říct, ale neřeknu. Snažím se vybavit si, jak dlouho se mnou nemluví. Týden? To bude víc. Řekl bych, že to začalo na Štěpána. Doufal jsem, že s novým rokem se to spraví. Že to dokážeme hodit za hlavu, jako by svévolný odpočet dalšího roku mohl změnit to, jak se Alex cítí. A jak se cítím já.

Vaří se voda. Natáhnu se do skříňky pro kafe. Najdu jenom to nejlevnější instantní, které tu Alex schovává pro instalatéry a malíře. Hogo fogo kapsle dávno došly. To Alex chtěla kávovar na kapsle. Jenže tohle laciný kafe má aspoň grády. Zrovna si zalívám druhý hrnek a vtom mi zazvoní telefon.

„Alex?“

„Ne, šéfe. To jsem já. Gislingham.“

Zrudnu. Poznal, jak zoufale to znělo? Protože já to slyšel. „Co se děje, Gisi?“

„Omlouvám se, že ruším takhle brzy po ránu. Jsem na Southey Road. V noci tu došlo k požáru. Ještě pořád se nepodařilo ho uhasit.“

„Nějaké oběti?“

Odověď ale znám, ještě než tu otázku položím. Jinak by mi nevolal ve tři čtvrtě na šest.

Slyším, jak zatají dech. „Zatím jenom jedna, šéfe. Malé dítě. Ještě je tu o něco starší kluk, ale toho dostali ven včas. Není mu do skoku, ale žije. Odvezli ho do nemocnice Johna Radcliffa.“

„A co rodiče?“

„Po těch není ani stopy.“

„A kruci.“

„No právě. Snažíme se to utajit před novináři, ale je jenom otázka času, než se to dostane ven. Pardon, že vás tahám z postele v tuhle hodinu, ale říkal jsem si, že byste tady měl být...“

„Stejně jsem byl vzhůru. Už jedu.“

. . .

Gislingham stojí na Southey Road. Rozpačitě schová mobil do kapsy. Nemohl se rozhodnout, jestli má Fawleymu vůbec volat. Nikdy by to nahlas nepřiznal, a když na to jenom pomyslí, cítí se provinile, ale Fawley je poslední dobou dost mimo. Nejde jen o to, že snadno vyletí — i když to taky. Hlavně je roztěkaný. Duchem nepřítomný. Ani nepřišel na stanici na vánoční večírek, ale odjakživa tvrdí, že Vánoce nesnáší, takže to by ještě nemuselo nic znamenat. Na druhou stranu se povídá, že ho opustila žena, a soudě podle vzhledu jeho košil na tom něco bude. Ani Gislinghamovy košile sice nevypadají nijak výstavně, ale to nevypadaly nikdy, protože

si odnepaměti žehlí sám. Dodneška nepřišel na to, co s límečky.

Gislingham se otočí a vyrazí po příjezdové cestě směrem k domu. Plameny ustoupily, ale hasiči v dýchacích přístrojích dům dál kropí proudy vody a stříkají ji dovnitř otevřenými okny. Vzhůru k temnému nebi stoupá hustý dým. Vzduch ztěžkl sazemi a zápachem spáleného plastu.

Ke Gislinghamovi přistoupí velitel zásahu. Drobný šterk mu skřípe pod nohama. „Mezi námi: téměř s jistotou to někdo podpálil úmyslně, ale ještě chvíli potrvá, než dovnitř pustíme vyšetřovací tým. Vypadá to, že hořet začalo v obýváku, jenže se propadla celá střecha, takže mě pak nechtejte za slovo.“

„Čili je možné, že hledáme víc těl?“

„Jo, možné to je. Na té straně jsou tři patra kamení a bordelu. Bůhví jak dlouho bude trvat, než se tím prohrabeme až dolů.“ Muž si sundá helmu a hřbetem ruky si otře pot z čela. „Nevíte něco o tom klukovi?“

„Zatím ne. Kolegyně s ním jela do nemocnice. Jakmile něco zjistím, dám vám vědět.“

Velitel se zamračí. Dobře ví, jaké šance kluk má, dělá tuhle práci už dlouho. Napije se vody. „A kde je Quinn? Má volno?“

Gislingham zavrtí hlavou. „Tenhle případ je můj. Jsem zastupující detektiv seržant.“

Velitel hasičů tázavě zvedne obočí. „Zaslechl jsem, že si to Quinn pěkně posral, ale nevěděl jsem, že je to tak vážný.“

Gislingham pokrčí rameny. „Těžko soudit.“

Požárník si ho v modrých blikajících světlech měří pohledem. „Chvíli to trvá, než si člověk zvykne, co?“ řekne nakonec. „Velet tomu všemu.“ Pak zahodí lahev s vodou, zamíří zpátky k hasičskému vozu a cestou poplácá Gislinghama po rameni. „Radím vám, jděte si tvrdě za svým a popadněte příležitost za pačesy. Nikdo jiný to za vás neudělá.“

Což je jinými slovy totéž, co mu radila žena. Ta navíc zdůrazňovala, že si za to Quinn může sám a že by se jim teď, když je Billy větší, nějaké peníze navíc dost hodily. A copak Gis Quinnovi něco dluží? Otázka, kterou se (moudře) rozhodl považovat za řečnickou.

Gislingham se kolem sebe chvíli rozhlíží a pak zamíří ke skupince uniformovaných policistů, postávajících za páskou. Na ulici stojí čumilové, ale vzhledem k brzké ranní hodině a zimě je jich zatím jenom pár. Gislingham si všimne novináře z *Oxford Mailu*, který se už deset minut neúspěšně pokouší upoutat jeho pozornost.

Gis se otočí ke konstáblovi. „Začala už obchůzka dům od domu?“

„Před chvílíčkou, seržante. Podařilo se nám splášit tři lidi. Není to moc, ale...“

„Jo, já vím. Všichni mají volno.“

U obrubníku zastaví vůz a někdo vystoupí. Rázně, důležitě a mává kolem sebe odznakem jako divý. Gislinghamovi začíná svítat. Zhluboka se nadechne. Je to Quinnovo auto.

• • •

Katastrofální požár domu v Oxfordu

Dnes v brzkých ranních hodinách vypukl na Southey Road v rozlehlém edwardiánském domě se sedmi ložnicemi požár, při kterém zemřel tříletý chlapec. Příčina požáru zatím není známá, ale hasiči a záchranáři úzce spolupracují s policií a forezním oddělením na určení ohniska. Druhého postiženého, kterého sousedé identifikovali jako staršího bratra zemřelého chlapce, odvezla sanitka do nemocnice Johna Radcliffa. Údajně se nadýchal kouře.

Zásahové jednotky byly do domu přivolány asi čtyřicet minut po půlnoci. Tehdy si sousedka všimla, že z přízemí šlehají plameny. Velitel hasičské zbrojnice na Rewley Road Patrick Moreton prohlásil, že když k domu dorazili, požár byl již značně rozšířený a trvalo čtyři hodiny, než se jim podařilo dostat oheň pod kontrolu. Na potvrzení, jestli se na vypuknutí požáru podílely i vánoční dekorace, je prý příliš brzy, řekl Moreton

Po útoku nožem v Blackbird Leys zatčen patnáctiletý mladík

V souvislosti se smrtelným bodným zraněním šestnáctiletého Damiena Parryho, ke kterému došlo na silvestra, vyslýchá policie teenagera... / ČÍST CELÝ ČLÁNEK

Očekávaný dopravní kolaps při zvýšeném sněžení příští týden

Meteorologický ústav vydal varování před větrem, protože k nám mají příští týden dorazit sněhové bouře a vichry ze Sibíře... / ČÍST CELÝ ČLÁNEK

Radní ohlásili nová opatření, která mají zmírnit znečištění ovzduší v Oxfordu

Oxfordská radnice se chystá představit nový, průkopnický plán, který by měl výrazně snížit množství emisí v obydlených částech města... / ČÍST CELÝ ČLÁNEK

Oxford United porazil MK Dons 3:1

Thomas, van Kessel a Obika skórovali v důležitém domácím vyřazovacím zápase... / ČÍST CELÝ ČLÁNEK

a dodal: „Tohle je příhodný okamžik připomenout všem, aby nezanedbávali bezpečnostní opatření při používání dekorací, jako jsou svíčky a veškeré hořlavé materiály — například papírové řetězy. Minimálně jednou týdně byste také měli prověřit funkčnost požárních hlásičů u vás doma.“

Policie Thames Valley odmítla komentovat, zda byly obě děti v době požáru doma samy, bez dozoru rodičů.

65 KOMENTÁŘŮ

Janeelliottcornwallisova Uniká mi něco, nebo nebyl ani jeden z rodičů doma? To ty děcka v tomhle věku nechali samotný? Nemám slov — fakt.

111_blazenej_blake Asi někde venku chlastali. Tak to tydle zbohatlíci dělaj. Dejte na mě.

ernest_payne_zahradnik22 Před hodinou jsem kolem toho domu šel — jedna strana se úplně propadla. Klidně tam můžou být další těla. Nechte policii dělat svoji práci. Dejte jim čas.

Josephjosef88188 Kéž by víc lidí dbalo na varování ohledně vánočních ozdob. Třicet let jsem dělal hasiče a viděl jsem celou řadu ošklivých požárů.

Až když zatačím doleva na Banbury Road, uvědomím si, kde přesně je Southey Road. Tři bloky severně od Frampton Road — ulice, kde žil William Harper a kde jsme v jeho sklepě našli mladou ženu s dítětem. Novináři mu přezdívali „Oxfordský Fritzl“, aspoň ze začátku. Už to bude osm měsíců, ale ještě v prosinci jsem svědčil u soudu a složka s případem mi pořád leží na stole a čeká na uložení do archivu. Na tenhle případ nikdo z nás jen tak nezapomene. A ze všech nejmíň Quinn. Tenkrát detektiv seržant, teď zase jenom konstábl. A vida, my o vlku... Sotva zabočím na Southey Road, zastavím a vypnu motor, uvidím jeho nové černé audi. Pokud jde o auta, vždycky si potrpěl na luxus. Pitomec. Kdybyste se mě zeptali, čím jezdí Gislingham, popravdě odpovím, že netuším. A to jsem ten jeho auták musel vidět snad tisíckrát. A jak to vypadá na místě činu? Oheň se sice podařilo dostat pod kontrolu, ale jinak je tu pořádný cirkus: dvě hasičská auta, tři policejní vozy. Čumilové. Lidi, co si to fotí na mobil. Ještěže funebráci zaparkovali svou dodávku někde mimo dohled.

Quinn s Gislinghamem stojí u domu, a když se k nim blížím, obrátí se čelem ke mně. Quinn si podupává, aby se trochu zahřál, ale jinak je řeč jeho těla přinejmenším zvláštní. A to je ještě slabé slovo. Po funkci detektiva seržanta šel jako slepice po flusu — na vteřinu nezaváhal, chtěl se blýsknout —, takže sešup zpátky na konstábla mu očividně dělá problém. Znáte to: lehce nabyl, lehce pozbyl. Jen s tím pozbytím se člověk těžko srovnává. Quinn se snaží předstírat, že se ho to netýká, ale

v prvé řadě si za to může sám. On a to jeho libido. Celý se třese, aby dostal druhou šanci, ale Gislingham si tuhle příležitost zaslouží. Jen ať ukáže, co v něm je. Obrátím se přímo k němu. Trochu okaté, já vím.

„Co je nového, seržante?“

Gislingham maličko ztuhne a vytáhne si poznámkový blok, i když dost pochybuju, že by ho potřeboval. Třesou se mu ruce, sice jenom trochu, ale obávám se, že Quinn si toho taky všiml.

„Dům vlastní rodina Esmondova, pane. Michael Esmond, čtyřicet let, vysokoškolský pedagog. Manželka Samantha, třiatřicet. Dvě děti: desetiletý Matty a tříletý Zachary.“

„Jak mu je? Tomu staršímu.“

„Je to jako na houpačce, tu líp, tu hůř, ale celkově na tom není moc dobře.“

„A rodiče pořád nikde?“

Gislingham se zamračí. „Ložnice je tamhle,“ řekne a ukáže na levou část vily. „Zůstala skoro netknutá. A po tělech ani stopy. Kluci od hasičů říkali, že v posteli tu noc nikdo nespál. Tak jsem si ty Esmondovy vygoogloval a našel jsem tohle.“

Gislingham mi podá svůj telefon. Uvidím webové stránky King's College v Londýně, konkrétně oznámení o aktuální londýnské konferenci zaměřené na sociální antropologii. A jedním z přednášejících je i Michael Esmond. Vystupuje s příspěvkem *Smrt ohněm a vodou: Rituální obětní praktiky vúdú v Latinské Americe*. Kdosi jednou řekl, že náhoda je Boží způsob, jak zůstat v utajení. Jestli je to pravda, nutno podotknout, že někdy má ten nahoře dost nevybíravý smysl pro humor.

Vrátím mobil Gisovi. „Zavolej tam. Potřebujeme vědět, jestli dorazil. To by znamenalo, že máme o jedno tělo méně. Aspoň něco.“

„Tak táta se nejspíš neupek,“ ucedí Quinn.

Střelím po něm pohledem, kterým ho rozmáznu jako červa, a obrátím se zpátky ke Gislinghamovi.

„Jaký je plán?“

Gislingham několikrát rychle zamrká. „Najít Michaela a Samanthu Esmondovy a zjistit, kde se v době požáru nacházeli. Obejít okolí dům od domu, kdyby někdo ze sousedů něco viděl. Promluvit s Boddieem ohledně pitvy. Najít a informovat nejbližší příbuzné. Zůstat v kontaktu s vyšetřovateli požáru.“ Gislingham ukáže na příjezdovou cestu a dodá: „A najít to auto, samozřejmě.“

Quinn se k němu obrátí: „Jaké auto?“

Gislingham tázavě zvedne obočí. „Na příjezdové cestě jsou stopy pneumatik. Jasně jako facka: Esmondovi mají auto. Ale kde je? Nikdo normální by odsud až do Londýna neřídil, takže se klidně vsadím, že když najdeme vůz, najdeme i paní Esmondovou.“

Odhadnout, kterému z nich teď právem narostl hřebínek, není žádná věda.

Přikývnu. „Dobrá práce, seržante. Jakmile se objeví něco nového — cokoli —, chci o tom vědět.“

Otočím se ke Quinnovi, který se mezitím posunul asi o metr blíž k domu. Nejspíš se řídí heslem „když nemůžeš vyhrát, vyklid' pole“. Dům Esmondových není úplně můj šálek čaje, ale pokud se vám podobné stavby líbí, bude to podle vás výstavní exemplář. Teda spíš byl. Právě teď stéká dolů po fasádě kalná špinavá voda a všechna okna v přízemí jsou vysklená. Vila přímo

nesousedí s žádným dalším rodinným domem: stojí samostatně a po obou stranách vstupních dveří má veliká okna, jenže z pravé poloviny domu zůstala sotva vnější zeď. Štít sice drží, ale taktak, a za ním nezbylo nic kromě očouzených zdí a hromady cihel, střešních trámů a rozbitého skla. To málo, co se zachovalo, je pokryté mozaikou a obkládané tudorovskými dřevěnými fošnami. Svěho času musely být bílé, ale teď jsou ohořelé a špinavé od sazí. Nad jedním oknem sotva rozpoznáte letopočet 1909. Na kusu rozbité skleněné výplně je vidět nálepkou Arsenalu.

„Nad čím dumáš?“ zeptám se Quinna.

Trochu sebou cukne. „Nad tím, co je zjevné, šéfe. Jak si může akademik dovolit takový bejvák v téhle čtvrti. Kolik byste řekl — pět mega?“

To víc. V téhle oblasti se domy dělí na malé, větší malé, menší velké a velké. A tenhle je obrovský. Gigantický.

„Třeba dědili,“ tipnu si. „Zkuste to prověřit.“

„Co kdyby ses na to mrknul, Quinne?“ pověří ho Gislíngham.

Quinn trhne rameny. „Tak fajn.“

Když odcházím, slyším, jak si Gislíngham pod vousy mumlá: „Tak fajn, seržante.“

• • •

Je pět minut po sedmé. Detektiv konstábl Erica Somerová stojí před šatní skříní a rozhoduje se, co si má vzít na sebe. Na kriminálce dělá teprve tři měsíce a otázka správného výběru oblečení je čím dál palčivější. Uniformu

nemusela, i když měla své výhody — a tou nejzřejmější pochopitelně byla její uniformita —, jenomže teď chodí do práce v civilu a to není tak snadné. Bůhví pokolikáté už zírá na ramínka s oblečením a přemítá, jak má člověk vypadat seriózně, ale ne upjatě, profesionálně, a zároveň přístupně. Je to jako zlý sen. Erica si povzdechne. Kluci to mají lehčí, v tomhle ohledu i v mnoha dalších. Vystačí si s oblekem z Markse & Spencera a třemi kravatami. Baxter je toho živoucím důkazem. Verity Everettová si našla vlastní styl — bílá košile, tmavá sukně — a téměř ho neobměňuje: jeden den námořnická modř, druhý den černá, třetí šedá a pak zase šupem zpátky k modré. K tomu boty bez podpatku a v zimě propínací svetřík. Jenomže s takovou se klidně můžete navléct zpátky do uniformy a máte vystaráno. A co vlasy? Nebude ohon příliš frivolní? A drdol zase usedlý, à la ředitelka dívčí školy?

Somerová vytáhne ze skříně černý kalhotový kostým (potřetí za pět dnů — jestli si nedá pozor, brzy se z něj stane její nová uniforma) a vzápětí jí zazvoní telefon. Gisingham. Má ho ráda. Není tak suverénní (jako Quinn) ani talentovaný (jako Fawley), ale maká a má výsledky. Je metodický. Tvrdě dře. A je to dobrý chlap, což je nejdůležitější. Moc by si přála, aby to seržantství už nepustil. Zaslouží si to.

„Copak bys rád, seržo?“

„Jsem na Southey Road.“ Venku se musel zvednout vítr, protože v telefonu to rachotí a některá slova se ztrácejí v poryvech. „Hořelo tu. Jeden mrtvý, druhý kluk na jipce u Johna Radcliffa.“

Erica se posadí na postel. „Žhářství?“

„Zatím nevíme, ale vypadá to tak.“

„S čím můžu pomoci?“

„Víš, teď kolem Vánoc nám citelně chybí uniformy — Baxter šéfuje obchůzkám okolních domů, ale k ruce má jenom tři lidi.“

Somerová ví, jaké to je. Práce naprd, zvlášť v tomhle počasí. Jenom se modlí, aby Gis nechtěl, ať se k nim přidá. Zřejmě něco vycítil, protože rychle dodá: „Ale proto ti nevolám. Musím zůstat tady a Everettová se vrátí až odpoledne. Mohla bys skočit na pitevnu?“

Proč ne Quinn? napadne ji, ale neřekne nic. Mají s Quinnem něco za sebou — neuvážený, ale naštěstí krátký románek. A Somerová se obává, že o něm navíc ví zbytečně moc lidí. Zejména Fawley.

„Jasně. Žádný problém.“

„Už jsi někdy dělala na případu s ohořelým tělem?“

Somerová zaváhá. „Vlastně ne.“ Byla jenom u jedné pitvy a to bylo pobodání. Nic příjemného, ale ve srovnání se spálenou mrtvolou brnkačka.

„Všechno je jednou poprvé,“ řekne Gisingham. „To bude v pohodě.“ Na okamžik se odmlčí a pak dodá: „Vezmi si mentolky.“

. . .

Výslech Beverley Draperové, vedený

na Southey Road 21 v Oxfordu

4. ledna 2018, 8:45

Výslech vede detektiv konstábl A. Baxter

AB: Pokud se nemýlím, to vy jste zavolala na tísňovou linku, je to tak?

BD: Ano, to jsem byla já. Vzbudil mě syn, měl ošklivý sen. Z oken jeho pokoje je vidět na sousední dům. Uslyšela jsem hluk — znělo to, jako když se tříští sklo. Napadlo mě, že se k nim vloupal zloděj, proto jsem odhrnula závěsy. A v tu chvíli jsem uviděla plameny. Říkala jsem si — na to si vzpomínám —, že už tam musí hořet hodnou chvíli, protože plameny šlehaly do výšky. Před domem roste spousta stromů, takže z ulice na něj není vidět. Nejspíš proto si nikdo ničeho nevšiml.

AB: A čtyřicet sedm minut po půlnoci jste zavolala na tísňovou linku?

BD: Přesně tak.

AB: Neviděla jste někoho poblíž domu? Nebo třeba utíkat pryč?

BD: Ne. Vždyť říkám, spala jsem, dokud mě neprobudil Dylan. Nevíte, jak jsou Esmondovi na tom?

AB: V tuto chvíli vám bohužel nemůžu poskytnout žádné informace.

BD: Viděla jsem, jak Mattyho odvázejí do nemocnice. A na internetu jsem si přečetla, že Michael i Samantha se pohřešují. To přece nemůže být pravda, ne? Přece...

AB: Jak už jsem říkal, v dohledné době vydáme oficiální prohlášení. Mohla byste mi říct, co o té rodině víte? Na Vánoce i na Nový rok byli doma, že? To neodjeli na návštěvu k příbuzným? Nebo třeba na hory lyžovat?

BD: Nejsem si jistá, jestli vůbec lyžují. Ano, na svátky zůstali doma. Den před Štědrým večerem se u nás ve škole zpívaly koledy. Byli tam všichni.

AB: A neměli nějakou návštěvu? Nevíte ještě o někom, kdo se mohl včera v noci zdržovat v domě?

- BD: Hm, těžko říct...
- AB: Jenom potřebujeme vědět, jestli tam nebyl ještě někdo další. Co rodinní příslušníci? Nějací přátelé? Klidně si to rozmyslete.
- BD: *[odmlka]*
Mám-li být upřímná, nevšimla jsem si, že by se s někým družili. Když jsme se sem přistěhovali, pozvali jsme je na návštěvu, tak se to přece dělá, že, a Samantha slíbila, že se ozve, abychom zase na oplátku zašli my k nim, ale nějak už k tomu nikdy nedošlo. Loni v létě jsme na zahradě uspořádali grilovačku. Dorazili, ale zdálo se mi, že spíš z povinnosti. Nezdrželi se dlouho.
- AB: A co nějakí příbuzní?
- BD: Pokud vím, Michaelův otec už zemřel a matka je tuším v nějakém pečovatelském domě. Někde poblíž Wantage, aspoň myslím. A o Samantině rodině nic nevím. Vůbec nic. Nikdy o nikom nemluvila.
- AB: Domníváme se, že Esmondovi vlastní vůz, ale u domu nebyl.
- BD: No ano, auto mají. Volvo Estate. Dost staré. Bílé. Netuším, proč nestojí před domem. Vždycky tam parkují.
- AB: A nevíte, kam mohla Samantha jet?
- BD: Takže se vážně pohřešuje...
- AB: Jak už jsem říkal, nemůžeme podávat...
- BD: Nebojte se, chápu. Ale ne, bohužel netuším, kde by mohla být.
- AB: A opravdu vás nenapadá nikdo, koho bychom mohli kontaktovat?
- BD: Je mi líto. Oni vážně nebyli moc družní.

V pitevně je ještě větší zima než venku. Somerová má pod pláštěm dva svetry. To Everettová jí poradila, ať si vezme vrstvu navíc („Jak ti začnou drkotat zuby, je konec — už se toho nezbavíš“). Tělo je položené na kovovém stole. Chlapeček. Zachary. Okamžitě jí dojde, že když mu bude říkat jménem, jenom tím všechno zhorší. Citelně. Malý má ke kůži přiškvařené cáry modrého povlečení, ale pod nimi je zřetelně vidět, jakou újmu jeho tělíčko utrpělo. Sinalé torzo je poseté žlutočervenými puchýři, sežehnuté a na některých místech zuhelnatělé. Hlavičku má odvrácenou na opačnou stranu, jemné vlásky spálené a rty seschlé a voskovité. Somerová se zhluboka nadechne, ale vyjde z ní spíš vzlyk. Jeden asistent se na ni podívá.

„Já vím. Když se jedná o dítě, je to ještě horší.“

Somerová přikývne. Není si jistá, jestli by ze sebe dostala kloudnou větu. Nedokáže myslet na nic jiného než na ten zápach. V televizi viděla spoustu víc než realistických záběrů z piteven, ale na jednu věc ji nikdo nepřipravil: na ten příšerný smrad. I když má masku, s každým nádechem ten puch proniká dovnitř. V duchu poděkuje Gislinghamovi za tip na mentolky, polkne a snaží se udržet žaludek na místě.

„Hlavní priorita,“ začne Boddie, „je určit, zda byla oběť ještě naživu, když začalo hořet. Žádná viditelná vnější zranění jsem nenašel, a proto se koukneme na průdušnici a dýchací cesty. Budu hledat důkazy, jestli se nadýchal kouře.“

Pak vezme skalpel, podívá se na Somerovou a řekne: „Můžeme začít?“

Gislingham je ještě pořád na Southey Road. Slunce stojí nízko na obloze a zalévá trosky domu narůžovělou září. Mrzne, ale i navzdory chladu se dav čumilů rozrůstá. Postává tu asi dvacet lidí v zimních kabátech, zachumlaní do šál, na rukou rukavice. Při každém výdechu jim jde pára od pusy. Nejspíš se nezdrží dlouho — tolik tu toho k vidění zase není. Jedno požární vozidlo už odjelo a hasiči, kteří zůstali, kropí poslední zbytky doutnajících trosek, balí se a nakládají věci do auta. Uvnitř domu je to jiné. Tam to vypadá jako v mraveništi. Jsou tu tři členové forenzního týmu pod vedením Alana Challowa a dva vyšetřovatelé od hasičů: jeden drží kameru, druhý je s Gislinghamem a Challowem ve vyhořelé kuchyni. Masivní dřevěný stůl i židle ještě doutnají a ke stropu se vznášejí obláčky sazí. Shora kape voda a dírami mezi trámy je vidět do pokoje nad nimi. Tapeta s medvídkem Pú. Kostra hracího kolotoče nad postýlku. Gislingham se tam radši moc nedívá.

„Musíme to ještě prošetřit,“ řekne velitel zásahu, „ale jak už jsem říkal, klidně se vsadím, že hořet začalo v obýváku. To by vysvětlovalo i opožděný telefonát na tísňovou linku — zezadu na dům nikdo neviděl, protože pokud víme, sousedi, kteří tam bydlí, odjeli na svátky pryč.“

„A určitě to někdo podpálil úmyslně?“

Velitel přikývne. „Vzhledem k rychlosti, jakou se oheň šířil, museli použít nějaký urychlovač. A není pochyb, že ten pitomý vánoční stromek taky udělal svoje. Zaručeně vzplál ve vteřině. V tuhle chvíli už byl stoprocentně suchý

jako troud — vlastně je to zhruba stejné, jako kdybyste na sebe do výše naskládali třísky na podpal a škrtili sirkou. A pak už to byla otázka chvilky — a báb: celá místnost byla v plamenech.“

„Jak dlouho to asi trvalo?“ zeptá se Gislingham a hořečně si dělá poznámky.

Velitel zásahu se narovná. „Než došlo k celkovému vzplanutí? Tři minuty. Možná i méně.“ Pak ukáže na scho-diště. „Soudě podle způsobu ožehnutí se domnívám, že i na zábradlí visely nějaké girlandy. Možná cesmína, kdoví. A stejně jako stromek už byla touhle dobou se-schlá, takže ani nemusím říkat, že po ní oheň vyjel na-horu jako po zápalné šňůře. Prostě debilní načasování. Protože zítra by všechny ozdoby sundali, ne?“

Gislingham se chvíli tváří nechápavě, ale pak mu to sepne: „A jo, no jistě, v předvečer Tří králů. Do háje, úplně bych na ně zapomněl.“

Jejich dům taky vypadá jako vánoční výloha v ob-choďáku — Janet chtěla, aby u nich na Billyho první Vá-noce bylo všechno dokonalé. Tak to bude Gislingham vzhůru celou noc, než to všechno sundá.

• • •

Verity Everettová položí telefon a opře se. Napůl očeká-vala, že se vrátí do poloprázdné kanceláře, ve které se budou povalovat jen ubohé zbytky čokoládových figu-rek. Podstatné slovo: napůl, protože v téhle práci nikdy není o překvapení nouze. A aby byla upřímná, po ně-kolika dnech nepřetržitě strávených s tátou má radost, že je zpátky. Everettová má malý byt a ve dvou jim v něm

bylo dost těsno. A táta se u ní choval jako v hotelu, takže po sobě všude nechával prázdné hrnky a ani jednou si neustlal postel (její postel, mimochodem; ona si musela lehnout na zem na matraci, což mělo neblahý vliv na její záda i kocourovu rozmrzelost). Zítra táta konečně odjede domů a ona je zpátky v práci, kam patří. Rozhlédne se po místnosti, hledá Gislinghama, ale zjevně se ještě nevrátil ze Southey Road. Strašně nerada ho obchází, ale tohle prostě nepočká.

O několik vteřin později už klepe na dveře Fawleyho kanceláře. Šéf zrovna s někým mluví, ale naznačí, aby šla dál. Everettová chvíli přešlapuje na místě a zoufale se snaží neposlouchat, ale naštěstí to nevypadá na nic osobního. Určitě nemluví se ženou. Bohudíky. Poslední dobou se zavírá u sebe, když si s ní volá. Everettová se po něm po očku podívá. Takhle zdálky vypadá v pohodě, ale když ho dobře znáte, všimnete si toho. A ona je ten případ. Zná ho. A všímá si.

Fawley ukončí hovor a Everettová se k němu otočí.

„Něco máš, Ev?“

„Ano, pane. Mluvila jsem s organizátory té konference na King's College. Michael Esmond dorazil v úterý odpoledne a účastnil se i večere. A včera ráno se přišel podívat na nějaký panel.“

„A co potom?“

„Organizátorka tvrdí, že ho včera pozdě večer viděla v hospodě. Kolem půl jedenácté.“

„Takže víme jistě, že je v Londýně.“

„Přesně tak. Zařídil si ale vlastní ubytování, takže nevědí, ve kterém je hotelu.“

„Co mobil?“

Everettová natáhne ruku. Má v ní list papíru. „Dali mi jeho číslo, ale hovor spadne rovnou do hlasové schránky. Nechala jsem mu vzkaz, ať se nám ihned ozve.“

„Kdy má mít příspěvek?“

To se Fawleymu musí nechat: vždycky jde rovnou k věci. „Zítra odpoledne, pane. Ve čtyři.“

Fawley rozvážně přikyvuje. „Dobře, o všem mě informujte. A jakmile Esmond zavolá, chci o tom okamžitě vědět.“

• • •

Pitva trvá pět hodin. Když Boddie skončí, usoudí, že je čas na zasloužený oběd.

„Nepřidáte se?“ zeptá se Somerové, když si oba sundávají plášť. „Jdeme do Frankie's. Jenom tady přes ulici.“

Jakmile Boddie odejde, jeden jeho asistent se na ni nejistě usměje. „Radši to pozvání ještě zvažte. Boddie má svoje zvyky, a jakmile se na stůl dostane popálené tělo, všem nám objedná pečená žebra.“

„To nemyslíte vážně — i když se jedná o dítě?!“

„Já vím. Zní to dost bezohledně, co? Je to jeho způsob, jak se s těmi hrůzami vyrovnat.“

• • •

Ve tři máme první radu. Somerová se zrovna vrátila z márnice. Pořád je trochu bledá. Všimnu si, jak se jí Everettová šeptem na něco vyptává a Somerová odpovídá a mračí se. Quinn stojí v první řadě s tabletem v ruce a tužkou za uchem (no jo, já vím, ta kombinace nedává

mysl, ale to je celý on). Baxter připevňuje obrázky na nástěнку. Felix House před požárem a po něm. První fotku má z Google Earth, to je zřejmé. Několik snímků poničeného interiéru: jídelna, schodiště, některé pokoje, to, co zbylo z nábytku — většinou se jedná o masivní, starožitné kousky. Plán všech tří podlaží s křížky v místech, kde se v době požáru nacházeli Matty a Zachary. Fotky Michaela a Samantha Esmondových. Z registru řídiců, předpokládám. Esmond vypadá soustředěně, sedí vzpřímeně, má tmavé vlasy a světlou pleť. Jeho žena působí jemněji: vlasy špinavě blond, růžové tváře, jiskřivé oříškově hnědé oči. Fotografie obou synů — soudě podle stavu snímků zachráněné z hořícího domu. Matty je fanoušek Arsenalu, pod paží drží míč, výrazné brýle má trochu nakřivo. Prcek sedí mámě na klíně, ve tváři nezbedný úsměv, na hlavě dlouhé, rozčepýřené bronzové kudrny, které Samantha nejspíš neměla to srdce ostříhat. Hned vedle přeživšího dítěte to, které tolik štěstí nemělo. Napadá mě, a není to poprvé, jak hrůzně dokáže oheň zmrzačit lidské tělo. A věřte mi, že na tohle si nikdy nezvyknete, i když jste podobné věci viděli tolikrát jako já. V okamžiku, kdy by vám to začalo připadat jako rutina, musíte jít od válu.

Gislingham ke mně přistoupí. „Nechcete to udělat vy, pane?“ zašeptá.

Všiml jsem si jedné věci: už mi neříká „šéfe“, aspoň na veřejnosti. Pokaždé „pane“. Zdanlivě drobná změna, ale člověk ji přesto postřehne. A o něčem vypovídá.

Přehodím si sako přes opěradlo židle a posadím se. „Ne, udělej to sám. Vstoupím do toho, jen kdyby bylo potřeba.“

Další postřehnutelná změna, a tentokrát dost významná, žádná drobnost. Celý tým si toho všimne. Do jednoho. Gislingham přikývne. „Dobře, pane.“

Pak přejde dopředu a otočí se k nim. „Tak fajn, jdeme na to.“

Každý v téhle místnosti ví, že je to Gislinghamův první velký případ od chvíle, kdy povýšil na zastupujícího detektiva seržanta. Před několika lety se ve stejné situaci ocitl Quinn a všichni byli mírně odtažití: ne že by mu házeli klacky pod nohy, to ne, ale ani mu nešli zrovna na ruku. A kdykoli se naskytla příležitost, dali mu sežrat nějaké to drobné klopýtnutí (a že jich v Quinnově případě bylo). Tentokrát je to jiné. Všichni mají Gislinghama rádi a přejí si, aby chytil příležitost za pačesy. A pokud bude v jejich silách tomu zabránit, nedovolí, aby to podělal.

Gislingham si odkašle. „Takže: zběžně vám shrnu situaci na Southey Road a pak předám slovo Paulu Rigbymu, veliteli zasahující hasičské jednotky z Rewley Road a pověřenému vyšetřovateli našeho požáru.“

Gislingham kývne na muže stojícího vedle dveří. Je vysoký, hladce oholený a má kouty. Určitě už jsem ho někde viděl.

„Takže,“ řekne Gislingham a obrátí se k nástěnce, „tohle je dům na Southey Road dvacet tři. Domov rodiny Esmondovy: Michaela Esmonda, jeho ženy Samantha a dvou dětí — tříletého Zacharyho a Mattyho, kterému bude za čtyři dny jedenáct.“ Odmlčí se, zhluboka se nadechne, pak pokračuje dál. „Pro všechny, kdo o tom nevědí, Matty zůstává na dětském oddělení na jednotce intenzivní péče. Z nemocnice nás varovali, že prognóza

není moc příznivá. Kdyby se něco změnilo, okamžitě se nám ozvou.“

Gis pohlédne zpátky na nástěnku a poklepe na snímky obou rodičů. „Po Michaelovi a Samantě Esmondových pořád ani stopy. Michael by měl být v Londýně na konferenci...“

„Nevěřím, že by neviděl zprávy,“ vyhrkne jeden konstábl. „Vždyť jsou toho sakra plný noviny i net.“

„To ani já ne,“ opáčí Gis, „ale dokud ho nenajdeme, jenom hádáme. A totéž platí i o Samantě.“

Jenomže konstábl ještě neskončil. „A vy vážně věříte, že by takhle malý děcka nechali doma samotný?“

Gislingham pokrčí rameny. „Vím jistě, že já bych to neudělal. Zatím nemáme představu, co se v tom domě včera večer odehrálo. Té rodině se mohlo něco stát — něco, o čem vůbec netušíme. O důvod víc, proč potřebujeme vypátrat nějaké příbuzné. Jak jsme na tom, Baxtere?“ Gislingham se při prvním veřejném projevu autority začervená, ale Baxter to bere sportovně. Ostatně jako skoro všechno.

„Zatím nic, seržante,“ odpoví. „Samantha je jedináček, takže žádní sourozenci. Její rodiče žijí v Cumbrii, ale dosud se nám s nimi nepodařilo spojit. Michaelova matka bydlí v domě s pečovatelskou službou ve Wantage. Podle tamější ředitelky trpí alzheimerem. Takže jo, měli bychom za ní zajet a promluvit s ní, ale pochybuju, že z ní dostaneme něco kloudného.“

„Chápu,“ řekne Gislingham a obrátí se k Somerové. „A co ukázala pitva toho malého — Zacharyho?“

Somerová vzhledne. „Jediná zajímavost. Boddieho udivilo, jak málo sazí našel v plicích. Je ale zjevné, že

tak malé dítě se může kouřem udusit mnohem rychleji než dospělý. Zachary mohl mít astma, ale stačilo by i obyčejné nachlazení. Boddie už dělá krevní testy, aby to potvrdil.“

V místnosti se rozhostí ticho. Polovina z nás se zuby nehty drží faktu, že aspoň netrpěl dlouho, ta druhá si palčivě uvědomuje, že taková bolest a ztráta se nedá měřit na vteřiny. A i když to možná zní krutě, chci, aby o tom přemýšleli, protože si přeju, aby je to zasáhlo, naštvalo, vytočilo. Potřebuju, aby nepolevili a rvali se, dokud se ten případ nevyšetří. Musejí zapojit všechny síly a vypátrat, jak to bylo. Je třeba zjistit, jak se mohlo něco tak strašného stát.

„Dobře,“ řekne Gislingham a rozhlédne se po místnosti. „Teď předám slovo Paulovi a pak si rozdělíme úkoly.“

Poodejde stranou a Paul Rigby se zvedne a zaujme jeho místo vpředu. Je to zkušený řečník, o tom není pochyb. Stručně a výstižně nás provede vším, co prozatím vědí, co předpokládají a co z toho vyvozují.

„Závěrem,“ pronese, „a říkal jsem to už tady seržantovi: pracujeme s hypotézou, že požár byl založen úmyslně.“

Quinn sebou při slově „seržant“ znatelně trhne, což se snaží briskně zamaskovat záchvatem kašle. Jenomže Gislingham si toho taky všiml.

„Takže není šance, že to byla nehoda?“ zeptá se Everetová spíš ze zoufalství, než že by si dělala nějakou naději. „Pohozený nedopalek, hořící svíčka na vánočním stromku, tak něco?“

Rigby zavrtí hlavou. „Fakt je, že hrůzné nehody se stávají, sám jsem jich pár viděl. Před několika lety se stal

jeden takový případ nedaleko Southey Road — malý kluk vnesl neuhašený Molotovův koktejl do domu. Zjevně proto, že měl rád ohňostroje, jak sám říkal. Psalo se o tom ve všech novinách, možná si na to vzpomenete.“

Jistěže si vzpomeneme. Leo Mason, bratr Daisy Masonové.

„Byl to náš případ,“ řeknu tiše.

„Aha,“ hlesne Rigby. „Takže víte, o čem mluvím. Ale tohle... tohle je jiné. Nebyla to obyčejná nehoda nebo neštěstí. Míra škod i rychlost, s jakou se oheň šířil — vsadím se, že pod sutinami najdeme urychlovač hořeni. A že ho v tomhle případě muselo být sakra značné množství!“

Vstanu, přejdu dopředu a obrátím se čelem k nim.

„Asi to ani nemusím říkat, ale stejně: řešíme dva zločiny, ne jeden. Ten první je jasný od začátku, druhý předpokládáme a je nutné s ním počítat, dokud vyšetřování neprokáže opak. Zaprvé tu máme žhářství: je potřeba zjistit, kdo a proč ten dům zapálil. Druhá věc je vražda. Věděl žhář, že jsou v domě lidi? A pokud ano, co ho sakra přimělo k tomu, aby podpálil barák, ve kterém spaly dvě děti?“

Otočím se k tabuli a vezmu do ruky fix.

ŽHÁŘSTVÍ VRAŽDA

A pod ta dvě slova připíšu ještě jedno:

PROČ?

„Jedna věc mi pořád nejde do hlavy,“ ozve se po chvíle Everettová. „Jde o to, kde jste ho našli. Toho staršího.“

„Dobrý postřeh,“ zhodnotí Rigby.

Konstábl sedící vedle Everettové do ní dloubne: „Ty seš mi nějaká zapálená, Ev.“ Everettová se začervená a ožene se po něm, a on se najednou zatváří schlíple, protože mu dochází, jak pitomý dvojsmysl z něho vypadl.

„Zrovna jsem se k tomu chtěl dostat,“ pokračuje Rigby a nehne ani brvou. Takové i mnohem horší slovní hříčky musel za svou kariéru slyšet snad tisíckrát. „Předpokládáme, že požár vypukl těsně po půlnoci. Telefonát na tísňovou linku přišel čtyřicet sedm minut po dvanácté. V tuhle dobu byste čekali, že obě děti budou dávno spát, jenomže staršího chlapce jsme našli tady, u paty schodiště.“

„Jak si to vysvětlujeme?“ zeptá se Somerová. „Probudil se uprostřed noci a dostal žízeň nebo tak něco?“

„No tak, haló,“ řekne Quinn, vstane a poklepe na fotku z chlapcova pokoje. A ačkoli mě tenhle jeho teatrální výstup štve, musím uznat, že má pravdu: pokoj je sice plný popela a sazí, ale na nočním stolku je jasně vidět karafu s vodou a sklenici. Quinn se podívá na Somerovou a obrátí oči v sloup. Jeden konstábl se uchechtne.

Somerová zrudne a odvrátí se. Ostatně pokud se tomu může vyhnout, obecně se na Quinna moc nedívá. Oba se snaží tvrdošijně předstírat, že mezi nimi nic nebylo — a přitom se o tom jejich románku dozvěděla celá stanice.

„Já jenom vím,“ vypraví ze sebe Somerová, „že k tomu ten kluk musel mít nějaký důvod.“

„Jenomže ten kluk je v kómatu, takže co navrhuješ? Zavoláme si nějaké médium, abychom to z něho dostali?“ Quinnův tón je ostrý jako břitva a několik lidí se začne ošívát.

„Mohl něco zaslechnout,“ pronese Rigby nevzrušeně. Zjevně nevidí, co se tady děje. „Nebo možná...“

„Kde byly telefony?“ skočí mu do řeči Everettová.

Rigby se otočí k plánům domu. „Jeden mobil jsme našli v nabíječce tady, v kuchyni, ale je na škvarek...“

„Snažíme se zjistit, komu patřil,“ dodá rychle Gislíngham.

„...a podle telekomunikací měli pevnou linku s jediným přístrojem,“ pokračuje Rigby. „A ten byl tady, v obýváku,“ řekne a ukáže místo na plánu.

„Bože můj,“ zašeptá Everettová. „Proto jsme toho kluka našli pod schody. Musel se probudit, došlo mu, co se děje, a pokusil se zavolat pomoc, ale bylo pozdě. Ocitl se v pasti.“

Chudák malá. Neměl nejmenší šanci. Nebudu jediný, kdo na to zrovna myslí.

Znovu se obrátím k fotkám. V dětském pokoji zůstal kus tapety, která je v podstatě netknutá. Jen tu a tam je mezi Ijáčky, Tygry a Prasátky vidět nějaký ten škrábanec nebo skvrna. Spáleniny vypadají zvláště. Skoro jako otisky lidské dlaně. Slyším, jak za mnou všechno ztichlo. Podívám se na Rigbyho.

„Jak dlouho bude trvat, než dokážete s jistotou říct, že ten požár někdo založil úmyslně?“

Rigby pokrčí rameny. „Několik dní, možná týden. Musíme se propracovat půlkou baráku, co se nám sesunul na hromadu. Zabere to dost času.“

„Co je prioritá, pane?“ To se ptá Gislingham.

Otočím se přímo k němu. „Najít rodiče. Nasadíte na to co nejvíc lidí včetně uniforem, pokud se nám podaří nějaké získat. A taky musíme vypátrat jejich auto. Co systém na automatické rozpoznávání espézetek? A mluvili jsme o Esmondovi s kolegy z Metropolitní?“

Gislingham přikývne. „Prověřili zatčené osoby i pacienty přijaté do nemocnic, ale po Esmondovi jako by se země slehla. Víc toho bez nějakého vodítka nebo adresy hotelu nezmůžou.“

„Dobře. Pokud ho nenajdeme do zítřejšího rána, chci, aby na něho někdo čekal přímo na konferenci.“

Gis přelétne očima na druhou stranu místnosti. „Konstábl Asante si to vezme na starost, pane.“

Někdo v zadní řadě vzhledne. Podíváme se na sebe. Už si vzpomínám, kdo je Tony Asante. Nedávno vyšel školu a je na nejlepší cestě nahoru. Není to dlouho, co jsme ho přijali. Přišel k nám rovnou z Metropolitní. Superintendant tvrdí, že je dobrý, což v překladu znamená: nevzali jsme ho jen kvůli kvótám.

Asante se na mě dívá s mnohem větší sebejistotou, než jsem očekával, a nakonec jsem to já, kdo uhne očima.

„A pamatujte si: nejde nám jenom o to zjistit, kde jsou, ale taky co jsou zač. Chci o té rodině vědět úplně všechno: sociální síť, e-mail, telefonní záznamy, prostě všechno. Našli jsme v domě něco užitečného? Počítače? Tablety?“

Gislingham zavrtní hlavou. „Zatím nic. Esmond musel mít studovnu, pracovnu nebo nějaký svůj kout, ale hasiči ho zatím nenašli. Podle mě leží pod půl tunou bordelu. Ale jakmile něco objeví, dají nám vědět.“

Rozhlédnu se po vyšetřovačce. „Mezitím si promluvíme s každým, kdo tu rodinu znal, bydlel poblíž nebo s někým z nich pracoval. Co dělali ve volném čase? Jak na tom byli s penězi? Odkud pocházejí? A je v jejich životě něco — cokoli —, co by mohlo vyústit až ve žhářský útok?“

Všichni si dělají poznámky a tiše se radí.

„Tak fajn. Všichni vědí, co mají dělat? Dobře. A konstáblé Quinne? Na slovíčko. U mě v kanceláři.“

• • •

„Tohle musí přestat, Quinne. A nepředstírej, že nevíš, o čem mluvím.“

Podívá se na mě, pak sklopí zrak.

„Konstábl Somerová je dobrá policajtko a odvádí skvělou práci. Podle mě udělala jedinou chybu, a to že si začala s tebou, i když ten vztah neměl dlouhého trvání. Navíc se mi zdá, že ona se s tím dávno srovnala — o to víc je mi záhadou, proč tobě to dělá takový problém.“

Quinn si prohrábne vlasy. Vypadá hrozně. Vsadím se, že má na sobě včerejší košili. Kravata je rozhodně ze včerejška. Ale to říká ten pravý. Já mu nemám co vyčítat.

„Posaď se. Promluvíme si o tom.“

Jako by se nemohl rozhodnout, jestli má poslechnout, ale nakonec si odtáhne židli od stolu a posadí se.

„Je mi jasné, že degradace je pěkně na prd, ale můžeš si za to sám, to přece víš. Celá ta aférka... to, že jsi spal s podezřelou...“

„Ale já jsem s ní sakra nespál! Kolikrát vám to mám ještě opakovat?!“

Dobře ví, že přestřelil. Řvát na mě mu nepomůže. V každém případě je to typický scénář à la Bill Clinton. A uvědomujeme si to oba.

„Promiňte, pane,“ řekne.

„Dostal jsi nabídku na přeložení, ale odmítl jsi.“

Ne že bych ho nechápal. Začínat někde jinde od nuly není snadné. Má byt, splácí hypotéku, má tady svůj život. Ale když se rozhodnete zůstat, musíte si kalich hořkosti vypít pěkně až do dna.

„Podívej se, Quinne, máš jedinou možnost: smířit se s tím. Soustřed' se krucinál na práci. A nevylívej si vztek na chudákovi Somerové. Ta s tím nemá nic společného. Kdyby se takhle chovala ona k tobě, běsnil bys jako šílený. Ve srovnání s tebou je ta holka příkladem sebeovládání.“

Quinn se zašklebí. „Vždyť já vím. Jenomže loni touhle dobou jsem byl seržant a ona obyčejná uniforma. A teď...“

Teď jsou oba na stejné úrovni. A ona má našlápnuto nahoru, zato na něj bych moc nesázel.

„A všichni ti pitomci na stanici o tom pořád mluví,“ dodá Quinn a kousne se do rtu. Vlastně se mi zdá, že nemá daleko k slzám.

Nakloním se k němu. „Teď budu působit jako tvůj otec, ale jediný důvod, proč o tom všichni pořád mluví, je, že jim to připomínáš. Svůj trest sis odpykal, to stačí — nemusíš se v tom seabemrskáčsky pořád vrtat. Nech to plavat. Přenes se přes to. A začni tím, že dáš Somerové pokoj. Je to jasné?“

Odvrací zrak. Skloním hlavu a přiměju ho, aby se mi podíval do očí. „Je to jasné, Quinne?“

Nadechne se, snad na minutu zadrží dech a teprve pak mi pohled opětuje. „Jasně, šéfe.“

A pousměje se. Nijak nadšeně, ale pro začátek to není zlé.

• • •

Andrew Baxter se vrátí ke svému stolu, zapne počítač a přihlásí se. Zkontroluje čas — do konce šichty mu zbývá ještě pár hodin. Tak fajn, pomyslí si, začneme tím, co se nabízí. Přihlásí se na Facebook a zadá jméno Michael Esmond. Je vděčný, že konečně — pro jednou — hledá dost nezvyklé příjmení. Když něco podobného dělal naposledy, pátral po chlápku jménem David Williams. A na síti jich byly stovky. Bez legrace. Zato Esmondů je jenom pár. Netrvá ani pět minut a má jejich člověka. Ne že by se toho dozvěděl moc. Esmondova facebooková stránka připomíná spíš profil na LinkedInu — samožerný životopis, několik mizerných fotografií a pár předvídatelných a dost pitomých oblíbených stránek. V přátelích ale najde jistého Philipa Esmonda, a jak se ukáže, je to Michaelův bratr. Philip bude asi o rok starší a jeho facebookový profil dokazuje, že jsou s Michaelem jako oheň a voda. Dva rozdílnější lidi si lze jen těžko představit. Typově je bratrovi podobný, ale Philip v sobě má jiskru a živelnost, kterou Michaelův obličej citelně postrádá. Taky má pětkrát víc přátel a podle toho, co sdílí na zdi, minimálně třikrát tolik zábavy. Třeba teď je na plachetnici a úplně sám pluje do Chorvatska. Typ lodi je Jeanneau Sun Odyssey 45 a pojmenoval ji *Svoboda 2*. Má tu pár fotek těsně před vyplutím: na břehu

stojí skupinka lidí a mává mu na rozloučenou (nutno podotknout, že bratr mezi nimi není, čehož si Baxter okamžitě všimne), pár selfíček z paluby a několik zimních západů slunce nad Atlantikem, které mimo jiné dokazují, že je poměrně zručný fotograf. Poslední snímek zveřejnil před několika dny. V komentáři stojí, že na mobilu ho nejspíš nezastihnete, bude chvíli mimo dosah sítí, ale v případě potřeby mu máte nechat zprávu. A současná situace je urgentní až až.

Baxter si vypíše kontakty asi deseti přátel Michaela Esmonda a přitom si všimne, že jediné, co Esmond z posledního půl roku sdílel, bylo několik novinek o knize, kterou psal, a čtyři nebo pět zpráv o nadcházející konferenci v Londýně. Zjevně ji považoval za dost prestižní událost. Profil Samantha Esmondové je od pohledu mnohem pestřejší. Má tu bohaté album plné fotek: ze zahrady, z pláže, při krmení kachen — nejspíš v Oxfordu u řeky — a společně s nějakou ženou v obchodě, který se nachází v Summertownu, tím si je Baxter skoro jistý. Další série je plná záběrů ze školních sportovních dnů, slavností a oslav včetně trochu šikmého dortu se Samantovým komentářem „Vlastnoruční výroba“, doplněným o posmutnělého smajlíka. Když se ale Baxter fotkami probírá podrobněji, zjistí, že většina je staršího data — Samantha je sem nahrála před čtyřmi lety a dříve. Z pozdější doby tu má jenom několik selfíček v pokročilém stupni těhotenství a jednu fotku novorozence v nemocniční postýlce se strohým komentářem: „Konečně.“ Žádné jméno, váha ani pohlaví. A dál už v podstatě nic. Jeden dva statusy o malém, ale od prvních narozenin ani jedna jeho fotografie a za poslední tři měsíce nezveřejnila